

"D. Y. Linton Westi"

19³/_{XII}15.

Toimittajat:

Alma Tainio
Kaisa Ruo
H. Juhonens

Mitä kaipaamme?

Ei löydy metsässä kahta puuta, toisensa kaltaista, ei myöskään löydy kahta ihmistä joita saattaisi sanoa samantaisiksi. Tapautuu kyllä toisinaan, että kottalo kuvaa kahden ihmisen elkonmuodon jotenkin samannäköiseksi, vaan huomattua ei heidänkään suhteensa voi sanottavasti erehtyä. Tuonteissa en me myöskään löydä yhtäläisiä ihmisiä. Kyllä useasti sanomme, tuossa on ihan minun laiseni ja tuossa tuomlainen, mutta jos tarkemmin tutkimmme, onkin eroitus suuri. Hänellä voi olla sama taipumus, sama heikkous, samat harrastukset kuin minulla, mutta hän voi amata tämän riimalla paljon sellaista, joka ei voi minua miellyttää, tai ainakin tuntua minusta vieraalta.

Niin erilaisia kuin ihmiset ovatkin vaatimuksissaan, käsitteissään ja elämän tavoissaan, ovat he sentään yhdessä kahden samantaisia. Siinä yhtyvät niin ylhäiset kuin alhaisetkin, niin rikkaat kuin nuket, varalliset ja varattomat; ja tuo yhtäläisyys osoittautuu siinä, että jokainen kaipaava onnellisuutta.

Metsän puut kohoavat latvansa ylöspäin, siinä pettävä yhtäläisyys. Ihmislapsi pyrkii onnellisuuteen, siinä päämäärä, joka asettaa jokaiselle yhtäläisiä velvollisuuksia ja nuo velvollisuudet, niiden johdosta syntyvät tuo pettävä

yhtäläisyys joita ihmisissä ja heidän luon-
teissaan useasti tavataan.

Ihmiset pyrkivät onnellisuuteen tohtien,
he tahtovat tulla osallisiksi sen nauttimisesta,
joka on jolla vaan voimia on. Tilmäys u-
los myllertävään ihmismaailmaan ja me olem-
me siitä selville. Ihmiesten työt, toimet ja har-
rastukset ja pyrkinnöt, niiden alla piilee ehdotto-
masti tuo itsensä, mutta samalla niin seuloimen-
imostavaa voimia antaa toive tulla onnelliseksi.

Onnellisin ihminen ei ole vielä niin on-
nellinen, ettei hän enemmän toivoisi, janoava
henki ei saa täällä maailmassa niin täydellistä
onnellisuuden tunnetta, ettei kaipuuta suurem-
masta, paremmasta, yhä edelleen imostaisi
häntä toimintaan, ihanteensa päämäärää saa-
vuttaakseen. Jos niin olisi että täydellisen hen-
gen tyytyväisyys täällä elämässä saavutettaisiin,
seuraisi siitä käänne nykyisestä elämän ja toi-
minnan suunnasta. Ihmiset ovat siis todella
kin siinä yhtäläisiä että he kaipaavat yhä sun-
nempaa, onnellisuutta.

Tämä onnen kaipaus on se keskeiasema,
jossa ihmiset arvoon katsomatta yhtyvät. Mut-
ta tässä on myös se asema josta he eroavat lu-
kemattomille haaroille, tuota elämänsä ihan-
netta, työnsä toimensa, ja harrastustensa
palkintoa tavoittamaan.

Eteenpäin vie matka, joukko erkanee jou-
kosta, valitsee suuntansa. Tuonne menee osa,
rikkaudessa toivoivat he löytävänsä elämänsä
onnen, kullan kiiltävän tavoittamiseen, he ovat
valmiit uhraamaan, sillä siltä odottavat he
onnea.

Toiselle suunnalle antautuu uusi joukko,

heille rikkaus ei riitä, rikkaus ilman maailmal-
lista kunniaa, arvoa, on vaan porvarillis-
ta, he haluavat enemmän, he haluavat kun-
niaa, mahtavuutta. Siinä on heidän elämänsä
päämäärä, sen saavuttamiseksi he ushattavat
kaikki.

Yhä uusia joukkoja erkanee, mutta kaitilla
on eri suunta, eri päämäärä. Ihante on tosin,
jotka tyytyvät vähempään, ovat onnellisia,
jos saavat turve katon päänsä päälle, kun se
vaan on oma ja tarjoaa suojaa, vaan ampa
niitäkin lukuisia joukkoja, jotka äistillisissä nau-
timaissa hukuvat unneensa löytyneen. Siis,
ihminen kaipaa rauhaa ja onnellisuutta. Mutta,

Emme täällä, emme täällä
Ihaurkaa saa.

Vaiikka huinka koittaisimme
viljelläkin Edevinme
Ei se oikein kuhi vaan.

Missä siis on se oikea päämäärä? Missä
todellinen onnellisuus saavutettavissa, jonka eduk-
si kannattaa uhraa elämänsä työn? Meiksi ei
kaikki pyri samaan suuntaan? Ihminen etsii,
ihminen kaipaa, ja tuo etsiminen ja tuo kaipaa-
minen ne jännittävät hänen elämänsä teräs-
tävät tahtonsa lyhäksi henkensä sitkeäksi työ-
hön ja toimintaan, ihanteensa, toivonsa saavutta-
miseksi, vaan miksi ei suurimmassa määrässä
ne jännitä häntä hyveen palvelukseen? Näin tal-
von alussa, jos milloinkaan, on saveliasta tehdä
itselleen selväksi, minkä eduksi uhraa työnsä,
uhraa kalliin aikansa mitä toivos ja millainen
on se onnellisuus jota etsii.

Turva on, että kaikki etsimme ja kaipaamme,

Siitä ei ole eroitettuna kärkevää tyämies,
enemmän kuin sekään, joka ajan pituutta kushitte-
lee laistavissa suojissaan. Joka me etsimme ja
haipaamme jatkain, mutta millaista ja mitä me
haipaamme?

"Timo Unto"

Oi taide, taivahan lahja!

Mun sydämmeni kätössä kammel
Niin herkkä on sointumaan,
Maa, taivas, ihmiset, luonto
Sitä soittavat uuvoristaan,
Vaan millain taitteen impynen
Käsin vienoin koskeni kielit sen,
Mitä tunnen, on herttoa saata,
vain itken ja riennuitsen.

Oi taide, taivahan lahja,
Tammun painosta päästät mun,
Kuin sothana aaltohan uuvorin
ja nousen ja puhdistun.
Ylös leijaan vastassa kirjas maa,
Sen hiliskettä henkeni laulla saa,
ja armasta unta nähdän
Lopuasaintua aavistaa.

Pois tuulahti taitteen immyn,
Taas kantelo uaiti on
Vaun sydämmeni ualtasi kaiho,
Niin palttava, sammumaton,

Ah hen ne äämet on kuullut vaan
Ei niitä hän unhoita milloinkaan
Ehän pyrkii, ja herran liittää
Shikamensmaailmaan

(Silya Kahti)

Rohkeus ja totuuden rakkaus.

(Fr. V. Foerster: Nuorison kasvatusta)

Kuulin herran sanattavan: jos sodat lakka-
isivat, niin pelkuruus saisi vallan maailmassa. Sil-
loin ei muka enään olisi tilaisuutta osoittaa roh-
keutta ja urhoollisuutta. Onko asia näin?

Jos tuo väite pitäisi paikkansa, niin silloin
han kaikki naiset olisivat keinoja raukkoja, pel-
kuruita plusta loppuum, sillä heidän luonne-
ollamatta amatsoneja, eivät ole koskaan taiste-
luskentillä käyneet veren vuodatuksen kaulua.
Mutta kuka voi väittää, etteivät naiset silti olisi
rohkeita? Eivätkö he usalla hatsoa kuolemaa
suoraan silmiin ja kestää tuskia? Muistellaan
han vain naismaantyyppäjä, laupouden sisaria tai
äitiä, joka yksin taistelee, elättääkseen lapsiaan!
Mietin taisteluskentällä on sotilas, hautain keskellä
praan englantilaisen tytön hautahini, sairaanhoi-
tajattaren, joka ilmoittautui halukkaaksi palve-
lemaan rakkautisten sairaalassa, monien mies-
ten pysyessä syrjässä, joka muistaa sellaisia nai-
sia, hän tietää urheutta ja rohkeutta löytyvän taiste-
luskenttien ulkopuolellakin. Ja kukaapa tietää
etteivät sodat ole esteenä yleisimmän sankaruuden
ja rohkeuden kehitykselle, nimittäin sen, mikä joh-

tun rakkaudesta? Tällä rohkeudella ei ole mitään muuta kuin mieliala, jonka kestäessä kuoleman tuskien ja vastustusten ajatuksella ei ole mitään ualtoa meihin eikä tehoihimme. Onko ehkä ruu-
din ja lyijyn tuottama kuolema hirmuisin kaikis-
ta maailmassa uhkaavista vaaroista? Vai eikö
ihminen elämässään saata ehkä joutua mi-
hin kuin lukemattomiin vaaroihin jotka vaativat
hänet yhtä paljon - kenties joskus enemmänkin
rohkeutta? Ja vaihdo ihminen uhrautua vain tappak-
seen muuta - eikö hän voi uhrautua myös pelas-
taakseen? Eikö rakkaus ole yhtä runsas rohke-
uden lähde kuin sota? Ja eikö ehkä maailman
suurimmat sankarit olekin suorittaneet rakkaudesta.
Eikö sielussamme ainakin joskus uaihy ajatus, että
maailmassa olisi vielä enemmän rohkeutta jos
olisi enemmän rakkautta ja että kenties juuri sodat
ovat estenä, ettei rohkeuden yleisin ja kestävin
muoto pääse suuremmin voittamaan apaa? Tämä
johtuu juuri siitä että sodat tappavat niin
paljon rakkautta.

Näin kuulen, ettei se vielä ole todistuksena
pikasta rohkeudesta, jos ihminen ei pelkää
ruumiillista tuskaa. On näet ihmisiä, joilla
on kovat hermot, joiden mielikuvitus toimii
hitaasti ja jotka sikä tahia ovat jotenkin välinpi-
tämättömiä ruumiillisista vaaroista - kuten u-
scimnat luoman-kausat. Esäksi tulee sodas-
sa se huumaava tunne, joka syntyy suuressa
joukossa marssiessa. Ja ettei kuolema monelle
ihmiselle näytä kauheimmalta asialta mail-
massa, senkään huomaa siitäkin, että monet
surmaavat itsensä. Ellei ihmiselle ole mitään
tuskallisempaa ja sietämättömämpää kuin kuo-
lema, niin silloinkin olisi itsemurhaajia jo-

dettaava maailman rohkeimpina ihmisinä, kos-
ka he itse tuottavat kuoleman itselleen. Monelle
ihmiselle on hirous, pilkka ja häväistys kuole-
maa kauheampi, samoin rikoksen, jospa pie-
nen hairahduksen tunnustaminen. Kentäh-
den minusta tuntuu, ettei rohkeuden yleisin
ja varmin todistus ole kuoleman halveksimisessa,
vaan siinä, ettei anna ihmispelon ja ihmisten
arvostelun masentaa eikä voittaa itseään. Sik-
sipä arvelenkin, että ankara totuudessa kiin-
ni riippuminen on arvokkain todistus oikeas-
ta rohkeudesta. Niinpä onkin jokaisella, vai-
kei hän koskaan alisiikaan käsitellyt ampuma-
asetta, alituisen tilaisuutta asaittaa rohkeut-
ta tunnistamalla tehonsa ja pysymällä horjumat-
ta totuudessa pienimmässäkin asiassa. On ni-
mittäin paljon helpompaa luopua elämästään
suuren innoituksen hetkenä, kuin pysyä päi-
vä päivältä lujana vaikeissa elämän kohta-
loissa. Silloin vähdään onko ihminen luja
kestämään vaarat ja vastainkäymiset vai onko
hän metsäsiissi, joka vaaran lähetessä pötkii
pakoon.

Muinaisten Germanien saduissa herrattiin,
että valhygriat veivät taistelukentälle kuatu-
neet Walhallaan, missä he saivat asua juma-
lien kanssa ikuisessa valossa. Joka pysyy
totuudelle uskollisena, hän on jo maan päällä
Walhallassa ja asuu jumalien seurassa; sillä
kaikki hyvät ja rohkeat kunnioittavat häntä,
johtavat hänelle kätensä ja rakkauden se-
ka luottamuksellaan tekevät maan hänelle
taivaaksi.

Agatchmia.

- Todellisesti rohkea, uskaltaa kaikki,
paitsi loukata taista. -
- Todellisesti nöyrä on vain se, joka ei
tiedä nöyryydestään. -
- Musiikkiin pitäisi iskeä tulta miehen
sydäimestä, ja tuoda lyyneleet naisen
silmistä. -

